

אהרון חידה נפצע ממוקש בגיל 14, איבד שתי ידיים ועין, והחליט להילחם בעולם באמצעות הציור

לו לאן ללכת. הוריו התגרשו בהיותו בן שבע, ושישה ילדיהם פוזרו במוסדות ור בקיבוצים שונים. אהרון עצמו הספיק לשהות שנים אחדות במוסד הוד-השרון שברמת-השרון, לפני שצורף לבני-גילו ב-

בר-מיצוה בכותל

בתמונה זו, שצולמה אחרי טכס הבר-מיצוה של אהרון ליד הכותל המערבי, הונצחה הפגישה האחרונה שלו עם אביו (משמאל) ואמן (מימין). כבר אז היו הוריו של אהרון גרושים, והוא נדד במוסדות שונים.

במוצב נטוש אהרון חידה (מימין) וחבר מקיבוץ להבות-הבשן, אווזים זובילי פצצות-מרגמה, בעת טיול שערכו אחרי מלחמת ששת-הימים במוצבים הנטושים רמת-הגולן. באחד מטיולו אלה נפצע.

אבני. "החלטתי להיות צייר ויהי-מה", הצהיר באונו חבריו ומוריו, שהשתאו ולא חדלו לשאול: "השתגעת? צייר בלי ידיים?" אבל אהרון חידה הוכיח לכל כי אפשר גם אפשר להיות גם צייר, וגם בלי ידיים.

בגיל 17 החליט שדי לו מחיי הנדודים בין המישפחות האומנות. הוא עבר לתל-אביב, התגורר לבדו בדירה שכורה קטנה ולמד ציור אצל הצייר דן קידר. לקיים עצמו הצליח אך בדוחק, מקיבוצ הנכים שקיבל ממישרד-הביטחון, אחרי מישפט ממושך בעיקבות פציעתו הטראגית. "עצוב להיפצע בגיל 14. אם כבר להיפצע אז לפחות בצבא", הוא אמר בחיוך אירוני. "אנשים שואלים, איפה נפצעת? ומצפים שאגיד שנפצעתי באחת המלחמות. אז

לצייר

בכרי ידיים

לפעמים אני באמת אומר שנפצעתי באחת המלחמות."

בדידותו הכפופה של אהרון הולידה אצלו שינאה לאנשים, לעולם, ובעיקר לפטרוני האמנות הקובעים מה יוצג כאמנות ומה לא. "בגיל 19", הוא מספר, "החלטתי לנסות להראות את ציורי הראי שונים. עד אז ציירתי מאות ציורים, רובם רישומים. אז התחלתי להסתובב בין גלריות, ואנשי-אמנות בקושי הצליחו להתייחס אלי. הם עצמם מלהעלות על פרצופיהם זיק את עמדתם בגלל החצי השרוף של פני. הם אמרו לי שהם אוהבים את הציורים שלי, אבל הציורים לא מספיק מיסחריים בשבילם.

"אני לא רוצה לצייר בשביל קבלני-בניין שעירים. כל ציור עולה לי ביותר מדי

אהרון באורח אנוש ממוקש נטוש. קיבוץ להבות-הבשן.

"הסתובבתי בין המון מישפחות אומנות", מספר אהרון. "שהיתי אצל כל מישפחה חודשיים, לכל היותר שלושה חודשים. לא יכולתי לסבול את ריגשי הרחמים של כולם כלפי. העובדה שציירתי ושהתחלתי ללמוד במכון אבני, עזרה לי להתגבר על כל הקשיים האינדיבידואליים של היום. ללא הורים, במעבר תכופ מביית לביית."

לא לקבלני עפר **שני נתיים עברו** עליו בגילגולים בבתי שונים. אך מכל מקום, גם אם היה רחוק מתל-אביב, דאג להגיע בוקר-בוקר למכון

כווית חמורות בפניו, ומעיוורון חלקי בי אחת מעיניו. שיבעה חודשים שכב אהרון חידה בביית-החולים עלישם שיבא בתל-השומר. במהרה ידע כי לא ישוב להיות ילד רגיל, כפי שהיה עד אז. "ואז החלטתי להיות ילד לא-נורמלי, ולהתחיל לצייר", הוא מספר. פר. אולם לצייר בעזרת פיו, כי ידיים לא היו לו, לא יכול. וכך, שעות ספורות אחרי שהורכבו שתי תותבות תחת ידיו, כבר ניסה אהרון לצייר את ציורו הראשון. "עצם השימוש בפרוטוזות במקום ידיים היה מסובך וקשה ביותר", הוא נזכר היום. "לאט-לאט למדתי להשתמש בפרוטוזות, ואחרי-כך לשלוט בתנועות באופן מוחלט. אז התחילו לצאת לי הדברים הראשונים שאפשר היה לקרוא להם ציורים."

חבורת הילדים, תלמידי כיתה ח' בקיבוץ להבות-הבשן אשר למרגלות הרי-הגולן, העבירו מיד ליד את החפץ הר מזור, דמוי צלחת, שמצאו שעות אחדות קודם-לכן, בעת הסיור שערכו במוצבים הסוריים הנטושים ברמת-הגולן. לפתע נשמע פיצוץ אדיר. הילדים התפזרו ובהלה, תוך צעקות. במרכז החדר, ששימש ככיתת-לימודים בקיבוץ, נשאר שוכב על הריצפה אהרון חידה בן ה-14, ליד-חוק מן הנערים המתחנכים בקיבוץ ללא הוריהם ובהשגחת מישפחה אומנת. הוא הובהל לביית-החולים, ושם התברר כי החפץ שבו השתעשעו הנערים היה מוקש, שהושאר באחד המוצבים הסוריים אחרי מלחמת ששת-הימים. "כדי להציל את חייו של אהרון, יש לקטוע את שתי ידיו", החליטו הרופאים. בנוסף סבל מ-